

Oživlé vzpomínky

Máte rádi staré věci? Pak přijměte pozvání do malebného dvora ve staré zástavbě pražského Braníka, kde má svou restaurátorskou dílnu David Fiala.

Zeptáte-li se ho, kdy se rozhodl pro restaurování, jen se pousměje a odpoví vám, že vztah ke starým věcem má od dětství, vlastně je daný rodinnou tradicí. A tak se už po základní škole rozhlížel po možnostech práce se dřevem, až se stal studentem střední školy uměleckého truhlářství.

Nábytek po předcích

Na začátku profesní kariéry měl David velké štěstí: dostal se do truhlářské dílny v pražském Karlíně, kde se používaly tradiční metody. „Mým prvním mistrem byl František Kučera, který mě naučil fortelu, to vám nedá žádné studium. Zůstal jsem tam až do nástupu na vojnu a osvojil jsem si pracovní postupy, které dnes zase předávám svým zaměstnancům,“ upřesňuje restaurátor.

Začátkem 90. let David začal podnikat.

Doplňování řezeb

Příprava na čalounění

Opravy intarzií

Leštění šelakové politury

má deset stálých restaurátorů, kteří dělají svou práci s láskou a zaujetím. „Tato profese není obecně ve společnosti stále doceněná, ačkoli se na ni musí vystudovat střední nebo vysoká škola a stále je třeba učit se novým věcem,“ uzavírá David. A tak se dnes v restaurátorské dílně například obnovuje šelakovaný nábytek,

pozlacuje s plátkovými kovy, nahrazuje staré čalounění, ale i opravují starožitné hodiny nebo doplňují chybějící řezbářské prvky.

Práce pro Vídeň

Kdo by neznal zámek Schönbrunn, oblíbené místo císařovny Sisi, nebo Hofburg, sídlo rakouského prezidenta v srdci Vídně? Málokterý český řemeslník se ale může pochlubit, že pro tyto zámky pracoval. David Fiala ano, jeho restaurátorskou dílnou prošel nábytek, který za 2. světové války ukradli nacisté a odvezli ho do zámku v moravských Uherčicích, aby se po půlstoletí vrátil zpět na své původní místo.

Díky financím plynoucím z evropských fondů se ve zdejším ateliéru opravují i starožitnosti z českých muzeí a státních institucí, převážnou většinu klientů však představují soukromé osoby. „Máme stále zákazníky, kteří se pravidelně vracejí a také přivedou další. Každému říkám, aby si vážil starého nábytku po předcích, už brzy nebude,“ podotkne David. A který restaurovaný kousek mu přirostl nejvíc k srdci? „Ke každému si člověk vytvoří svůj vztah, sžije se s ním, opravovaný předmět se mu stane jakýmsi přítelem. Mnohokrát se mi při dokončení zakázky stalo, že to bylo těžké loučení; měl jsem pocit, jako by odcházel můj kamarád, kterému jsem vrátil ztracenou duši.“

Dvojice originálů

Ve stejném duchu se odvíjí i historie další záliby Davida Fialy. Už nějaký ten rok dává dohromady uměleckou sbírku po svém pradědečkovi, akademickém malíři Josefu Fialovi -portrétistovi, figuralistovi, krajináři a žákovi Vojtěcha Hynaise. Na jejím začátku v 90. letech 20. století bylo pár zděděných obrazů z rodinné sbírky, dnes jich má přes sto dvacet. Nejvíc si cení olejomalby Dělnická madona – předlohou k ní stala malířova manželka Eugenie. Dílo pradědečka proslavilo:

STAROŽITNÍKOVÉ DILEMA

S některými opravenými kousky se David nedokáže rozloučit. A nemusí to být starožitnosti, které se už nedají sehnat. Patří mezi ně třeba **starý gramofon** s klikou a troubou, **sáňky** z Krkonoš nebo **dětský kočárek** z konce 19. století, který koupil kdysi dávnou v žalostném stavu a nechal ho před narozením dcery opravit. „Když jsme ji pak v kočárku vozili po ulici, byli jsme středem pozornosti kolemjdoucích. Dodnes ho mám vystavený a nikdy bych ho nedokázal prodat,“ usmívá se David. A podobně je na tom se svou chalupou v Krkonoších.

VIZITKA

David Fiala

DATUM NAROZENÍ: 7. 2. 1969
VZDĚLÁNÍ: Střední odborná škola uměleckého truhlářství v Praze

PROFESE: restaurátor

SPLNĚNÉ PŘÁNÍ: Životní sny jsem si splnil svou prací.

KRÉDO: Važte si starých věcí, jsou odkazem našich předků.

Uhádnete, co byste v ní našli? Přece sbírku starých lyží a sáněk, které už pamatují pár století.

na jedné ze zahraničních výstav si ho zakoupila norská královská galerie, kde je také dodnes k vidění. Pradědečkovi se však po obraze tak stýskalo, že později namaloval další originál, který je součástí Davidovy sbírky. Restuarátor má za sebou už i první výstavu pradědečkova díla, a hlavně spřádá plány na další a stále hledá nové obrazy, aby sbírku rozšířil. Prodávat ji však nechce a doufá, že to neudělají ani jeho děti.

Co myslíte, potatí se? „K ničemu je nebudu nutit, byl bych jen rád, aby obor, který si vyberou, dělali dobře,“ uzavírá David. Přece jen se ale zmíní, že jeho patnáctiletý syn se hlásí ke studiu na umělecko-průmyslové škole a pětiletá dcerka má výtvarný talent. Geny po předcích se zkrátka nezapřou. ■

INZERCE